

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5CoCsp/64/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7920203786
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7920203786.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a členiek JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Gizely Majerčák v spore žalobkyne K. O., nar. XX.X.XXXX, U., I. X, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Kuzmányho 29, IČO: 47234466, proti žalovanému POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35807598, zastúpeného JUDr. Katarínou Hegedúšovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Majerníková 3479/3A, o zaplatenie primeraného finančného zadost'učinenia, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trebišov zo dňa 16. júla 2021 č.k. 13Csp/86/2020 - 95 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a o trovách konania (výrok II/ a III/).

Žalovanému voči žalobkyni nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Trebišov (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni do troch dní od právoplatnosti rozsudku istinu 112,40 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne z dlžnej sumy od 10.9.2020 do zaplatenia, (výrok I/), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok II/) a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok III/).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobkyňa voči žalovanému domáhala zaplatenia istiny 224,80 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne z istiny 224,80 eur od 10.9.2020 do zaplatenia, z titulu primeraného finančného zadost'učinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa tvrdiac, že na priznanie primeraného finančného zadost'učinenia splnila podmienky, lebo porušenie svojich práv žalovaným úspešne uplatnila na súde, keď potom, ako so žalovaným uzatvorila dňa 24.10.2011 Zmluvu o úvere č. 900500709 a dňa 27.3.2012 Zmluvu o úvere č. 900500848, majúc za to, že úvery sú bezúročné a bez poplatkov, podala žalobu na Okresný súd Trebišov, ktorý rozsudkom zo dňa 24.6.2016 č.k. 15C/444/2015 - 101, potvrdeným rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 18.1.2018 č.k. 3Co/1/2017-149, zaviazal žalovaného na zaplatenie istiny 1.124 eur s príslušenstvom z titulu vydania bezdôvodného obohatenia. Požadované zadost'učinenie 224,80 eur žalobkyňa vyčíslila ako 20 % z celkovej priznanej sumy bezdôvodného obohatenia s argumentom, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu práva žalujúcej spotrebiteľky na ochranu pred neprijateľnými podmienkami, nekalými obchodnými praktikami, právo na pravdivé a úplné informácie o zmluvnom vzťahu, právo na konanie s odbornou starostlivosťou zo strany veriteľa, garantovaných ustanoveniami § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

3. Pri rozhodovaní vychádzal súd prvej inštancie zo zistenia, že medzi žalobkyňou a žalovaným existoval záväzkový právny vzťah spotrebiteľského charakteru titulom zmlúv o spotrebiteľskom úvere č. 900500709 zo dňa 24.10.2011 a č. 900500848 zo dňa 27.3.2012, na základe ktorých žalovanej poskytnuté úvery bolo potrebné považovať za bezúročné a bez poplatkov v zmysle s § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z., lebo zmluvy neobsahovali niektoré údaje požadované ustanovením § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., a preto navyš uhradenými splátkami úveru vo výške 1.124 eur žalobkyňa plnila žalovanému bez právneho dôvodu, ktorého potom Okresný súd Trebišov zaviazal na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.124 eur s príslušenstvom rozsudkom zo dňa 24.6.2016 č.k. 15C/444/2015 - 101 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 16.2.2018 sp. zn. 3Co/1/2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 16.2.2018.

4. Po právnom posúdení veci podľa § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 54 ods. 2, § 488, § 489, § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 5 in fine zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, prvoinštančný súd dospel k záveru, že podmienky pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyňi voči žalovanému sú splnené. Dôvodil, že žalobkyňa bola v súdnom konaní sp. zn. 15C/444/2015 úspešná, pričom v konaní sp. zn. 15C/444/2015 bolo jednoznačne preukázané porušenie povinnosti na strane žalovaného dodávateľa podľa § 3 ods. 5 in fine zák. č. 250/2007 Z.z., napr. § 9 ods. 7 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v dôsledku čoho boli žalobkyňi poskytnuté spotrebiteľské úvery bezúročné a bez poplatkov.

5. Vychádzajúc z dĺžky trvania nezákonného stavu odo dňa 24.10.2011, t.j. od uzavretia prvej zmluvy o spotrebiteľskom úvere so žalovaným, do 16.2.2018, t.j. do právoplatnosti rozhodnutia vo veci sp. zn. 15C/444/2015, zo skutočnosti, že žalobkyňa bola nútená opakovane domáhať sa ochrany svojich práv na súde, a tiež so zreteľom na existenciu objektívnej spôsobilosti vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom živote žalobkyne, napr. znížením životnej úrovne žalobkyne po dobu trvania nezákonného stavu, súd prvej inštancie priznal žalobkyňi nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 112,40 eur (10 % zo sumy priznaného bezdôvodného obohatenia 1.124 eur). V prevyšujúcej časti žalobu zamietol s odôvodnením, že žalobkyňa v časti preukázania tvrdenej ujmy (najmä psychickej) uniesla dôkazné bremeno iba čiastočne, nakoľko okrem tvrdenia, že sa v osobitnom konaní musela obrátiť na súd proti ekonomicky a právne silnejšiemu subjektu a že v danom konaní spor vyhrala, bližšie nešpecifikovala ujmu, ktorá jej mala byť spôsobená nezákonným konaním žalovaného, a ujma žalobkyne v tvrdenej výške nevyplýva nepriamo ani z ostatných jej podaní adresovaných súdu.

6. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1 v spojení s § 262 ods. 1 a 2 CSP.

7. Proti výroku rozsudku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti (výroku II/), a to v časti nepriznania sumy 112,40 eur, podala včas odvolanie žalobkyňa z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods.1 písm. b), d), f) a h) CSP. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok v jeho napadnutej časti zmenil a priznal žalobkyňi sumu 112,40 eur a tiež nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania. V odvolaní žalobkyňa namietla, že nie je možné považovať za správne závery súdu prvej inštancie v bode 21 odôvodnenia rozsudku. V tejto súvislosti žalobkyňa tvrdila, že ňou uplatnená suma primeraného zadosťučinenia je primeraná vo vzťahu k porušeniu jej práv, ktoré úspešne uplatnila v konaní vedenom na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 15C/444/2015. Podčiarkla, že v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa ujmu a jej vznik netreba preukazovať a na vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie postačuje samotné úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti na súde, pričom jediné kritérium, ktoré určuje výšku finančného zadosťučinenia je „primeranosť“, lebo preukázanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravídla nereálne. Súdu vytkla, že rozsudok presvedčivo s ohľadom na § 220 ods. 2 CSP neodôvodnil. Podľa názoru žalobkyne rozhodnutie v jeho napadnutom výroku vykazuje znaky arbitrárnosti, lebo súd nerešpektoval rozhodovaciu prax a presvedčivým spôsobom nezohľadnil skutkové okolnosti majúce na jej vyčíslenie vplyv, ak sumu 224,80 eur považoval za príliš vysokú, hoci uznal, že žalobkyňa bola trvaním nezákonného stavu postihnutá takmer sedem rokov. Podľa názoru žalobkyne je výška priznanej sumy „krajne neprimeraná vo vzťahu k porušeniu práv spotrebiteľa“. Zdôraznila, že pri uplatnení výšky finančného zadosťučinenia vychádzala zo súdnej praxe. Odkázala pritom na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30.1.2019 sp. zn. 6Cdo/127/2017 a rozhodnutí Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/53/2016, 6Co/104/2017, 7Co/23/2017, 19Co/30/2018, 7Co/49/2018, 21Co/31/2018, v ktorých súdy priznali 100

% priznanej sumy bezdôvodného obohatenia alebo sumy, o ktorú sa veriteľ snažil bezdôvodne obohatiť na úkor spotrebiteľa, a citovala z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 11.6.2019 sp. zn. 3Co/56/2019, rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 26.3.2015 sp. zn. 12Co/127/2013 a rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 19.10.2020 sp. zn. 9Csp/138/2020. Doplnila, že žalovaný aj napriek právoplatnému rozhodnutiu povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie dobrovoľne nesplnil a žalobkyňa bola nútená iniciovať exekučné konanie vedené Okresným súdom Banská Bystrica sp. zn. 75Ek/446/2018. Rozsudok v jeho napadnutej časti žalobkyňa označila za svojvoľný, lebo vo veľkej časti nerešpektuje znenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa a nezohľadňuje súčasnú rozhodovaciu prax. Podľa názoru žalobkyne súd prvej inštancie žalobkyňu nespravodlivo vytykal osobnú neúčast' na pojednávaní v situácii, ak ako 74 ročná dôchodkyňa bola zastúpená právnym zástupcom a súd jej účasť na konaní vyslovene nežiadal.

8. Žalovaný na výzvu súdu uviedol, že k odvolaniu sa nevyjadruje, nakoľko sa v priebehu sporu postačujúco vyjadril ku všetkým relevantným skutočnostiam a svoje podania považuje za dostačujúce. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

9. Ďalšie vyjadrenia podané neboli.

10. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalobkyne ako podané včas a oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné, postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu danom § 379, § 380 ods. 1, 2 CSP z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné vyhovieť. Rozsudok je v jeho napadnutom výroku vecne správny, z ktorých dôvodov ho odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

11. Po preskúmaní veci v zostávajúcej časti nároku žalobkyne na zaplatenie primeraného zadosťučinenia, odvolací súd konštatuje, že rozsudku súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti - výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani to, že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplývajú, že by súd opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185 a nasl. CSP, alebo že by súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia, alebo že by nesprávne vyložil použité zákonné ustanovenia, ak žalobu žalobkyne v prevyšujúcej časti zamietol vychádzajúc z úsudku, že nárok žalobkyne na primerané zadosťučinenie v zmysle § 3 ods. 5 posledná veta zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, nie je opodstatnený v časti prevyšujúcej sumu 112,40 eur (10 % zo sumy priznaného bezdôvodného obohatenia 1.124 eur, nakoľko žalobkyňa okrem tvrdenia, že sa v osobitnom konaní musela obrátiť na súd proti ekonomicky a právne silnejšiemu subjektu a že v danom konaní spor vyhrala, bližšie nešpecifikovala ujmu, ktorá jej mala byť spôsobená nezákonným konaním žalovaného, a ujma žalobkyne v tvrdenej výške nevyplýva nepriamo ani z ostatných jej podaní adresovaných súdu.

12. K žalobkyňou uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, t.j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, odvolací súd pripomína, že obsah práva na spravodlivý proces (right to fair trial) je pomerne široký, a medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. O naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP pôjde iba vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania a so zreteľom na to, že niektoré čiastkové práva, tvoriace právo na spravodlivý súdny proces, zákon normuje aj ako samostatné odvolacie dôvody.

13. K žalobkyňou uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods.1 písm. d) CSP, t.j. že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, odvolací súd uvádza, že tento dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Príkladom takejto vady môže byť nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť súdu (a to tak v prípade, keď bola poskytnutá v užšom rozsahu, ako aj v prípade jej realizácie v širšom než zákonom predpokladanom rozsahu), pochybenia vo vykonanom dokazovaní (napr. vykonanie nezákonne získaného dôkazu bez splnenia predpokladu uvedeného v článku 16 ods. 2, alebo vypočutie relevantného svedka bez poučenia o práve odoprieť výpoveď), porušenie viazanosti súdu inými rozhodnutiami alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu.

14. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ktorý je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP a nasl., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185 a nasl. CSP.

15. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP, t.j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je daný vtedy, ak sa súd dopustil omylu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), t.j. ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo ak súd aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval, teda z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

16. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia rozsudku dospel k záveru, že tieto žalobkyňou uplatnené odvolacie dôvody nie sú naplnené.

17. Žalobkyňa vo svojom odvolaní neuviedla žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by boli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutej časti rozsudku z hľadiska zistených skutočností (skutkového stavu) a právneho posúdenia veci a prívodiť pre ňu priaznivé rozhodnutie.

18. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie o uplatnenom nároku žalobkyne (v jeho zostávajúcej časti) vo vzťahu k žalovanému. V danom prípade k zmene skutkového ani právneho stavu počas odvolacieho konania nedošlo, preto odvolací súd na skutkové zistenia a na právne normy, ktoré použil súd prvej inštancie odkazuje, rovnako ako i na vecne správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce dôvody napadnutého rozsudku vo veci samej, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP), a len na zdôraznenie správnosti rozsudku a k odvolacím námietkam žalobkyne odvolací súd dodáva nasledovné:

19. V prvom rade odvolací súd vyhodnotil ako neopodstatnenú námietku žalobkyne, že súd neodôvodnil rozsudok presvedčivo s ohľadom na § 220 ods. 2 CSP.

19.1. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil,

prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

19.2. Z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva dostatočne vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej, v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak, súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj náležite vyhodnotil a vysporiadal sa s každou jednotlivou relevantnou argumentáciou strán sporu, pričom vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia je súd koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné, a jeho argumenty podporujú záver, že nárok žalobkyne je v prevyšujúcej časti nároku na primerané zadosťučinenie nedôvodný, čo aj judikoval vo výrokovvej časti rozhodnutia.

19.3. Žalobkyňa v odvolaní neopodstatnene namietla, že napadnutý výrok rozsudku vykazuje znaky arbitrárnosti, pokiaľ v tomto smere iba bez ďalšieho tvrdila, že súd nerešpektoval rozhodovaciu prax a „presvedčivým spôsobom nezohľadnil skutkové okolnosti majúce na jej vyčíslenie vplyv, ak sumu 224,80 eur považoval za príliš vysokú, hoci uznal, že žalobkyňa bola trvaním nezákonného stavu postihnutá takmer sedem rokov a ak priznal žalobkyni zadosťučinenie vo výške „krajne neprimeranej vo vzťahu k porušeniu práv spotrebiteľa“.

19.4. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že strana sporu (v danom prípade žalobkyňa) sa s právnym názorom súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti súdneho rozhodnutia súdu (por. napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 188/06). Právo na spravodlivý súdny proces totiž neznamená právo na to, aby bola sporová strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (por. napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (por. napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04), nepatrí tam ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (por. napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana sporu (napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

19.5. V korelácii s uvedeným odvolací súd konštatuje, že preskúmané rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Súd v konečnom rozhodnutí správne vychádzal z obsahu žaloby, skutkových tvrdení žalobkyne v žalobe a listinných dôkazov predložených žalobkyňou. Žalobkyňa v odvolaní svoju námietku, že rozsudok je svojvoľný v jeho napadnutej časti naviac založila iba na všeobecnom tvrdení, že „vo veľkej časti nerešpektuje znenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa“ a že „nezohľadňuje súčasnú rozhodovaciu prax“, na čom nič nemení ani dôvodne namietnuté pochybenie súdu, vytýkajúceho žalobkyni osobnú neúčast' na pojednávaní, na ktorom bola zastúpená právnym zástupcom a súd jej účasť na konaní vyslovene nežiadal.

20. S ohľadom na to, že žaloba je procesný úkon, ktorým sa uplatňuje právo na súdnu ochranu ohrozeného alebo porušeného práva (§ 131 CSP) a v žalobe je žalobca povinný okrem všeobecných náležitostí podania uviesť označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh (§ 132 ods. 1 CSP), pričom opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy (§ 132 ods. 2 CSP), nemožno ako opodstatnenú vyhodnotiť bližšie nekonkretizovanú námietku, že súd presvedčivým spôsobom „nezohľadnil skutkové okolnosti majúce na jej vyčíslenie vplyv“, ak sumu 224,80 eur považoval za príliš vysokú, hoci uznal, že žalobkyňa bola trvaním nezákonného stavu postihnutá takmer sedem rokov, a následne ak žalobkyňa na tomto mieste iba bez ďalšieho tvrdila, že výška priznanej sumy je „krajne neprimeraná vo vzťahu k porušeniu práv spotrebiteľa“.

21. Ani v tomto smere nemožno preto odvoláciu námietku žalobkyne vyhodnotiť ako opodstatnenú. So zreteľom na uvedené, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa pri vlastnej voľnej sudcovskej úvahe nedopustil ľubovôle, jeho rozhodnutie nepostráda logické vysvetlenie a odôvodnenie výpočtu výšky primeraného zadosťučinenia. Odvolací súd úvahu súdu nevyhodnotil ako neprimeranú zisteným okolnostiam, a preto nemožno prisvedčiť žalobkyni, že by rozhodnutie bolo prejavom ľubovôle, resp. že by odôvodnenie úvahy nespĺňalo požiadavku náležitého zhodnotenia skutočností zistených v priebehu dokazovania, a to tak z hľadiska ich úplnosti, tak z hľadiska riadneho odôvodnenia myšlienkového postupu súdu.

22. Z vyššie uvedených dôvodov sú odvolacie námietky žalobkyne spochybňujúce správnosť napadnutej časti rozsudku nedôvodné, z ktorého dôvodu odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II/ a III/ ako vecne správny.

23. Podľa § 396 ods.1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

24. Podľa § 255 ods.1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

25. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods.1 CSP v spojení s § 255 ods.1 CSP a § 262 ods.1 CSP. Žalobkyňa nebola v odvolacom konaní úspešná, a tak nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, avšak k odvolaniu žalobkyne sa nevyjadril, majúc za to, že k nároku žalobkyne sa dostačujúco vyjadril v priebehu sporu na súde prvej inštancie, a preto mu súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

27. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania

len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).